

one work show
series

calli
rrhoë

Καλλιρρόης 122

Αθήνα 117 41

Τετ- Παρ 4-8 μ .μ., Σ αβ 2-8 μ .μ.

και κατόπιν ραντεβού

hello@callirrhoe.info

www.callirrhoe.info

The sound is never instantaneous to the flash

15 Μαρτίου - 08 Απριλίου 2023

Νικόλας
Βεντουράκης

Επιμέλεια
Ολυμπία Τζώρτζη

Λαμβάνοντας υπόψη μια εσωτερική επιθυμία συνεργασίας με κάθε καλλιτέχνη χωρίς κάποιο επίκτητο εμπόδιο, η Callirrhoe είναι στην ευχάριστη θέση να παρουσιάσει μια νέα επιμελητική σειρά υπό τον (υπο)τίτλο 'one work show series', η οποία θα παρουσιαστεί εντός του κύριου εκθεσιακού χώρου. Όλοι οι συμμετέχοντες θα έχουν στη διαθεσή τους ένα χώρο 10m2, το χρονικό πλαίσιο παρουσίασης 25 ημερών και θα παρουσιάσουν είτε ένα έργο είτε μια in situ εγκατάσταση. Σκοπός αυτών των σύντομων εκθέσεων είναι η στενή συνεργασία με επιλεγμένους καλλιτέχνες που, εκτός από τη σημασία τους για το πρόγραμμα της Callirrhoe, κατέχουν ενεργό ρόλο στη σκηνή της σύγχρονης τέχνης είτε στην Ελλάδα είτε διεθνώς.

Ο Νικόλας Βεντουράκης και το έργο του *The sound is never instantaneous to the flash* θα είναι η πρώτη παρουσίαση αυτής της ενότητας. Ο ίδιος εξερευνά μέσα από το μέσο της φωτογραφίας την ασάφεια της εικόνας και τη σχέση μεταξύ των γενεών. Χρησιμοποιώντας στιγμιαίο φιλμ ο καλλιτέχνης επιδιώκει να απαθανατίσει πορτρέτα ατόμων που όλοι μαζί δημιουργούν ένα σύνολο. Πώς διαμορφώνει, λοιπόν, η συλλογική αφήγηση την προσωπική αφήγηση και το αντίστροφο;

Η χρονική περίοδος που παρουσιάζεται ξεκινά από το έτος γέννησης του Βεντουράκη το 1981 και απεικονίζει 30 πορτρέτα καλλιτεχνών που γεννήθηκαν την επόμενη δεκαετία μέχρι το 1991/1992. Κατά τη λήψη του πορτραίτου, ο καλλιτέχνης/ φωτογράφος δεν φαίνεται, είναι κρυμμένος πίσω από το αντικείμενο. Έτσι φωτογραφιζόμενοι καλλιτέχνες μπροστά βλέπουν μόνο τον εαυτό τους στον μεγάλο φακό, αντανakλώντας την αίσθηση μιας γενιάς, τη δική τους ιστορία. Ο θεατής που κοιτάζει την εικόνα έρχεται αντιμέτωπος με τις συνέπειες ενός στιγμιαίου φιλμ που έχει λήξει, μια ξεθωριασμένη εικόνα αυτού που φαίνεται να αντιπροσωπεύει το ανήκειν. Το τελικό έργο δεν είναι μόνο μια τεκμηρίωση του χρόνου αλλά αφήνει χώρο για το φανταστικό, την κατασκευασμένη αφήγηση πίσω από κάθε ξεχωριστό πορτρέτο. Πώς θα τοποθετούμασταν εμείς μπροστά στον φακό;

Σήμερα, μέσα σε έναν κατακλυσμό από ψηφιακές εικόνες η λήψη ενός στιγμιαίου φιλμ μοιάζει να σταματά την απεραντοσύνη του χρόνου. Κρατάμε για λίγο και βλέπουμε τον εαυτό μας. Η λήψη ενός πορτρέτου είναι κάτι περισ-

-σότερο από την απεικόνιση ατόμων, είναι η γοητεία του εαυτού και της ταυτότητας του εαυτού, που είναι εγγενώς ανθρώπινη. Ο William James διακρίνει τον εαυτό στο πλαίσιο της συνείδησης μεταξύ του «εγώ» και του «εμένα». Το «εγώ» νοείται ως το υποκείμενο που αναγνωρίζει, το οποίο έχει επίγνωση του αντικειμενικού «εμένα». Στη διαδικασία λήψης, ο καλλιτέχνης βλέπει την αντανάκλασή του στον φακό της κάμερας και έχει επίγνωση του εαυτού του από μια εξωτερική οπτική, λαμβάνοντας πάντα υπόψη ότι ο Βεντουράκης είναι παρών αλλά όχι ορατός. Ο Βεντουράκης ξεκίνησε τη σειρά τραβώντας ο ίδιος το πορτρέτο του. Βιώνοντας όχι μόνο την αίσθηση της αναγνώρισης του εαυτού του αλλά και των χρησιμοποιημένων υλικών. Έτσι τίθεται το ερώτημα πώς αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας και πώς μας αντιλαμβάνονται οι άλλοι;

Μπαίνοντας στην έκθεση, πρώτα ο θεατής έρχεται αντιμέτωπος μόνο με την αυτοπροσωπογραφία του Βεντουράκη. Χρησιμοποιεί τη μορφή του σαν αφετηρία, όχι μόνο λόγω της επιλεγμένης χρονικής περιόδου αλλά και σαν χρήση του εαυτού ως καλλιτέχνη που χρησιμοποιεί τον ίδιο για να δοκιμάσει μια νέα προσέγγιση στην πρακτική του. Ακριβώς όπως κατά τη διαδικασία λήψης, η όραση κάποιου μπλοκάρεται στην αρχή. Ένας τοίχος χωρίζει τον φωτογράφο και τις εικόνες των 30 πορτραίτων καλλιτεχνών, όπως έκανε η κάμερα πριν. Προχωρώντας, ως θεατής δεν βλέπουμε την αντανάκλασή μας στο φακό της κάμερας αλλά στα μάτια των πορτραίτων. Ποιον κοιτάμε τώρα, ποιος θα ήταν τη δεκαετία του 1980 και ποιος θα είναι το 2060;

Η παροδικότητα της υλικότητας και του σώματος γίνεται ορατή με τη μορφή του ληγμένου στιγμιαίου φιλμ.